

Vänsterpress om Brexit 2018

Storbritanniens utträde ur EU, Brexit, rycker allt närmare, samtidigt som motsättningarna inom tories-partiet blir all större, medan storföretagen blir alltmer skärrade. Även labour verkar handlingsförlamat och intar en vänta-och-se-attityd. Inte ens den utomparlamentariska vänstern är överens om vilken hållning som man bör inta.

Vi vet ännu inte hur det hela kommer att sluta: Med det avtal som regeringen Theresa May framförhandlat, eller med en avtalslös ”hård Brexit”, som Mays motståndare i tories säger sig föredra. Men en sak är klar och det är att krisen kommer att fortsätta och fördjupas, oavsett utfallet.

Mer om Storbritannien:

[Vänsterpress om parlamentsvalet i Storbritannien 2017.](#)

[Om Corbyn och Labourpartiets påstådda antisemitism](#) (2018)

[Jeremy Corbyn och antisemitismen \(artikelsamling\).](#)(2018)

MF 4/12 2018

Innehåll

Flamman	1
<i>Vänstern och EU</i>	1
<i>Ett steg närmare Brexit</i>	5
Proletären	6
<i>Brexitdeal på EU:s villkor</i>	6
Revolution	7
<i>Storbritanniens Brexit-kris: Vad blir utgången?</i>	7

Flamman

Vänstern och EU

Jonas Elvander

Flamman 16/11 2018

Europeiska Kommissionens byggnad Berlaymont i Bryssel. (Wikipedia)

Medan Brexit-förhandlingarna ser ut att ha nått en återvändsgränd har debatten om EU och vänstern återkommit i Storbritannien. Högern äger frågan om EU-motstånd, men kan Labour ens genomföra sitt program som medlemmar i unionen?

Sedan Jeremy Corbyn valdes till Labours partiledare sommaren 2015 har en diskussion pågått inom vänstern om huruvida det nya partiprogrammet är kompatibelt med ett EU-medlemskap eller inte. I takt med att Corbyn alltmer har kommit att framstå som en realistisk premiärministerkandidat, samtidigt som förhandlingarna med EU håller på att rinna ut i sanden och trycket på Labour att kräva en andra Brexit-omröstning ökar har frågan blivit än mer aktuell. Så sent som förra veckan försökte Corbyn undvika att diskutera saken med Greklands förre finansminister Gianis Varoufakis i ett samtal på Edinburghs bokfestival.

Frågan som inte verkar ha ett entydigt svar är: skulle Labour kunna genomdriva sina ambitiösa reformer om Storbritannien förblir medlem i EU? Eller är ett utträde i själva verket en förutsättning för att bedriva radikal socialdemokratisk politik i dag?

Nyliberala fördrag

Det råder inga tvivel om att EU ytterst är en marknadsekonomisk union. De fyra pelarna, även kallade "friheter" (friheten att flytta varor, tjänster, kapital och arbete över nationsgränserna), har som övergripande mål att uppmuntra handel och konkurrens. Dessa grundläggande villkor är i sig inte nödvändigtvis inkompatibla med ambitiös vänsterpolitik. Med åren har dessa

friheter dock kommit att underbyggas av ett batteri av politiska fördrag som kraftigt inskränker medlemsländernas politisk-ekonomiska manöverutrymme.

Redan 1986 antogs den så kallade Single European Act som innebar att kapitalkontrollerna avskaffades. Dessa hade fram till dess garanterat stabilitet i det europeiska valutasystemet. Det viktigaste dokumentet är dock Maastrichtfördraget från 1992. I och med det övergick den europeiska ekonomiska gemenskapen i en politisk union samtidigt som grunden lades för eurosamarbetet.

Enligt de så kallade Maastrichtkriterierna (numera Stabilitets- och tillväxtpakten) får medlemsländerna inte hålla sig med en statskuld på över 60 procent av BNP. De får heller inte gå med ett budgetunderskott på över tre procent av BNP. Det är regler som enligt många omöjliggör den typ av keynesiansk stimulanspolitik som byggde upp välfärdsstaterna och som Labour numera lyckas locka nästan halva den brittiska väljarkåren med.

Andra paragrafer i fördraget förbjuder all statlig inblandning i ekonomin som kan påverka handeln mellan medlemsländer (§ 81), ger de icke direkt folkvalda institutionerna Europeiska Kommissionen och Europeiska Rådet ensamrätt att formulera den breda ekonomiska politiken för unionen (§ 121), reglerar straffen för brott mot budgetreglerna (§ 126), stipulerar att EU:s arbetsmarknads- och socialpolitik måste ta i beaktande behovet att upprätthålla unionens ekonomiska konkurrenskraft (§ 151), samt förbjuder statsstöd till strategiska nationella industrier (§ 107). För Labours del är denna sista paragraf särskilt viktig.

Labour under Jeremy Corbyn har antagit ett med dagens politiska mått mätt radikalt program, med bland annat löften om återförstatligande av infrastruktur och grundläggande samhällstjänster samt kraftiga investeringar i den industriella ekonomin. Enligt ekonomen Costas Lapavitsas skulle detta program direkt stöta på patrull hos EU-kommissionen, främst inom tre områden: statsstöd, offentlig upphandling och nationalisering.

Konkurrens och privatiseringar

EU-reglerna är i dag hårda för hur mycket en regering kan styra ekonomin genom att subventionera särskilda delar av den. I dag får regeringar inte spendera mer än 200 000 euro per företag över en treårsperiod. Detta gör det i princip omöjligt att bedriva den typ av industripolitik som västeuropeiska länder gjorde under rekordåren då varje land byggde upp kompetens inom olika sektorer, till exempel bilindustrin, genom att satsa på så kallade "national champions". Enligt Lapavitsas skulle EU-kommissionen slå ner på nästan alla försök att stimulera den egna industrin, från regionalstöd till stöd till lokala banker, och till och med grundandet av en nationell investeringsbank.

Corbyn har också meddelat att han vill införa stramare regler för offentliga upphandlingar, bland annat i syfte att förankra fackliga krav och tackla löneskillnader. EU tillåter att upphandlingar levererar "sociala värden", såsom anställningsmöjligheter, stärkta anställningsrättigheter, etiska handelsregler, och så vidare. Men sociala värden är definierade enligt en rad strikt nyliberala kriterier som enligt Lapavitsas var för sig skulle göra Corbyns förslag svåra att genomföra, och som tillsammans skulle göra det i princip omöjligt.

Den kanske viktigaste frågan gäller nationalisering. Det nya Labour-programmet innehåller krav på återförstatligande av bland annat järnvägen, postväsendet och vattenförsörjningen. EU:s regelverk förbjuder inte statligt ägande av industrier och samhällstjänster (vilket fortfarande är den vanligaste ägandeformen i de flesta medlemsländer inom vital infrastruktur). Dock uppmanar de länderna att liberalisera marknaderna. Förbudet mot statliga monopol innebär att staten endast tillåts utgöra en av flera aktörer på en marknad – inte att avskaffa marknaden som sådan. Reglerna är dessutom utformade på ett sådant sätt att det är väldigt svårt att återbörda en sektor till offentligt ägande när den väl har privatiserats. Det gäller inte

minst för den brittiska sjukvårdstjänsten National Health Service (NHS) som Margaret Thatcher lät halvprivatisera genom att införa en intern marknadsmekanism och som Corbyn vill åternationalisera (se reportaget ”Slaget om NHS”, Flamman nr. 19/2018). Eftersom Europadomstolen definierar sjukvård som en ekonomisk aktivitet måste patienter garanteras valfrihet.

Enligt Lapavitsas skulle ett EU-utträde och en återgång till Världshandelsorganisationen WTO:s regelverk göra alla dessa reformer mycket enklare att genomdriva.

Politisk kontext

De som argumenterar för att vänstern bör verka för bibehållet EU-medlemskap accepterar i regel beskrivningen av dagens EU som en nyliberal bastion. Dock tenderar de att sätta diskussionen i ett historiskt och politiskt perspektiv som ofta saknas hos utträdesför-språkarna. Ett EU-medlemskap respektive -utträde har inte samma konsekvenser i alla länder, vilket blir uppenbart vid en jämförelse mellan Storbritannien och Sverige.

Som många kommentatorer till vänster har påpekat har EU snarare haft en positiv inverkan på Storbritannien eftersom de sociala delarna av lagstiftningen har haft en bromsande inverkan på den marknadsfundamentalistiska brittiska högern. När den dåvarande EG-ordföranden och tidigare fackchefen Jaques Delors 1989 lade fram den ”europeiska sociala stadgan” var målet att garantera anställdas rätt till en dräglig lön, jämlik behandling av kvinnor och män, säkra arbetsplatsförhållanden, rätt till vidareutbildning, rätt att organisera sig fackligt och löneför-handla kollektivt, speciella rättigheter åt funktionshindrade arbetare, frihet att flytta mellan länder, samt en dräglig levnadsstandard för både arbetare och pensionärer. Storbritanniens premiärminister Margaret Thatcher kallade stadgan för ”socialism via köksdörren” och gjorde sitt bästa för att urvattna dokumentet.

Trots det har flera EU-direktiv på arbetsmarknads- och miljöområdena förhindrat en än mer hårdför nyliberalism än den som har genomdrivits i Storbritannien. Detta var en av de huvud-sakliga anledningarna till att flera fackförbund ställde sig på Remain-sidan i Brexit-omröstningen. Det är knappast förvånande att den dominerande delen av den Brexit-vänliga högern, med företrädare som Jacob Rees-Mogg, nu föreslår att helt riva upp de sociala, miljömässiga och finansiella regleringar som existerar.

I Sverige var situationen en annan. Vid tiden för inträdet 1995 var den svenska social- och miljöpolitiska lagstiftningen långt mer progressiv än den som EU krävde. Resultatet blev att EU fungerade som en bromskloss på de politiska ambitionerna och på vissa områden till och med urvattnade den existerande lagstiftningen. Som den marxistiske geografen David Harvey har framhållit var EU-medlemskapet i själva verket det som gjorde att nyliberalismen fick fäste i Sverige (*A Brief History of Neoliberalism*, 2005). Efter avregleringarna och 90-talskrisen hade förtroendet för Carl Bildts misslyckade borgerliga regering försvunnit. För näringslivet och den politiska högern blev EU därför svaret på hur man skulle lyckas genomdriva de reformer som man misslyckats med på hemmaplan. Medlemskapet omöjliggjorde en återgång till investeringspolitik och målet om full sysselsättning, för att inte tala om radikala förslag som löntagarfonder, och banade enligt Harvey bland annat väg för pensionsreformen.

Det går att ha synpunkter på Harveys historieskrivning men ser man den svenska striden om EU ur en strikt klasskampssynpunkt ligger det onekligen något i resonemanget. Ur detta perspektiv går det att hävda att ett EU-utträde vore mer förnuftigt för Sveriges del än för Storbritanniens. I dag har dock Sverige, som ofta skryter med att vara bäst i klassen på att implementera nya direktiv, även kulturellt anpassat sig så mycket till det europeiska genomsnittet att de kortsiktiga fördelarna med ett svenskt EU-utträde går att ifrågasätta.

Reformbar?

En aspekt som ofta glöms bort i debatten om EU är att unionen inte alltid har sett ut som den gör i dag. Från grundandet av kol- och stålunionen 1952 fram till nyliberalismens intåg styrdes unionen enligt samma keynesianska idéer som dominerade den ekonomiska politiken över hela västvärlden under efterkrigstiden. Inga hinder fanns för att bedriva kraftig kontra-cyklisk stimulanspolitik med full sysselsättning i en blandekonomi med stora statsmonopol. De nyliberala idéerna om åtstramning, inflationsbekämpning och privatisering fick sakta fäste i EU-institutionerna i samma takt som de bredde ut sig i de nationella parlamenten och regeringskorridorerna. För EU-anhängarna betyder detta att EU kan reformeras igen. Frågan som då inställer sig är hur detta ska gå till.

Formellt kan EU-fördragen bara ändras med enhällighet i Europeiska Rådet. Det betyder att samtliga 27 länder samtidigt måste styras av vänsterregeringar som är villiga att skriva om fördragen i en progressiv och demokratisk riktning. Det krävs inte mycket fantasi för att inse hur osannolikt ett sådant scenario är. Även om en vänstervåg plötsligt skulle svepa över kontinenten räcker det med att, säg, Malta säger nej för att det hela ska falla. EU får därför rent formellt, om inte de jure så i alla fall de facto, sägas vara omöjligt att reformera.

Politik är dock som bekant ett maktspel som bara låter sig begränsas av regler i den mån aktörerna väljer att inte bryta mot dem och uppfinna nya. Att heliga EU-regler är töjbara är knappast någon nyhet. Både Tyskland och Frankrike tilläts gå med budgetunderskott i flera år i början av 2000-talet utan att Kommissionen ingrep. Så sent som för två år sedan drog man sig också för att straffa Spanien och Portugal för samma förseelse av rädsla för att underblåsa EU-skepsisen.

Trots EU:s påkostade fasad och komplexa institutionella arkitektur vet alla att den egentliga politiska makten i Europa ligger i Berlin. En politisk förändring av inriktningen på unionen är därför beroende av hur Tysklands relationer till de övriga länderna utvecklas. Och med tanke på hur dåligt eurosamarbetet fungerar kan detta förhållande ställas på ända snabbare än många tror.

Detta vet vänsterpolitiker som till exempel Jean-Luc Mélenchon (France Insoumise) och Pablo Iglesias (Podemos). Deras strategi går därför ut på att använda en eventuell valvinst till att söka strid med Tyskland genom att hota om att lämna euron, unionen eller båda (reglerna för hur detta förhållande hänger ihop har aldrig fastställts) om Tyskland inte går med på en fördragsändring. Med tanke på den skada ett spanskt, för att inte tala om ett franskt utträde skulle orsaka unionen kan man nog vänta sig att Tyskland är berett att runda många hörn för att behålla den intakt. Det vore inte heller första gången som man baxar in en politisk trähäst bakvägen (se Lissabonfördraget). En annan möjlighet är att EU då helt enkelt spricker, vilket allt färre sydeuropéer nog skulle sörja.

Högerpopulistisk konjunktur

Oavsett hur en europeisk vänsterrörelse ställer sig till EU-medlemskapet återstår kanske den viktigaste faktorn, nämligen den politiska konjunkturen. En så kallad "Lexit" (Left exit) kommer aldrig att uppfattas som ett vänsterutträde i dagens politiska klimat. Som journalisten Richard Seymour påpekade inför Brexit-omröstningen spelar det ingen roll hur många goda vänsterargument det finns för att lämna unionen och hur många vänstermänniskor som röstar för att lämna: i dagens Storbritannien kommer ett utträde via en folkomröstning att uppfattas som en nationalchauvinistisk seger som ger grönt ljus åt rasister och högerextrema att handgripligen vädra sitt hat mot minoriteter och oliktänkande. Som varje person som läst en tidning de senaste åren vet var det precis det som hände i Storbritannien. Det var även detta argument som Vänsterpartiets ledare Jonas Sjöstedt anförde när han i en tv-utfrågning förra

veckan förklarade varför han inte tänker driva på för ett utträde, trots utträdeskravet i partiprogrammet.

Såvida inte en vänstervåg av sällan skådat slag uppstår lär varje rörelse i riktning mot ett utträde ur EU i dagens klimat tolkas som en högerpopulistisk framgång. Det innebär dock inte att vänstern bör släppa kravet på utträde som en grundläggande del i sin EU-kritik. I takt med att vänstern sakta men säkert vinner mark i det alltmer polariserade klimatet kommer goda och sakliga vänsterargument att bli än viktigare i debatten om huruvida unionen bör reformeras eller om det är dags att lämna den därhän.

Ett steg närmare Brexit

Jonas Elvander

Flamman 22/11 2018

Förra veckan presenterade den brittiska regeringen för första gången delar av Brexit-avtalet med EU. Men trots det är någon lösning fortfarande avlägsen.

Sakta men säkert närmar sig den definitiva separationen mellan Storbritannien och EU. Förra onsdagen godkände Theresa Mays konservativa regering det avtal som förhandlingarna hittills har lett fram till. För den politiskt allt svagare brittiska regeringen var det en framgång. Det dröjde dock mindre än ett dygn innan de första avhoppen kungjordes

Brexit-ministern Dominic Raab som personligen skött förhandlingarna det senaste halvåret sade att han inte kan stödja överenskommelsen ”med gott samvete”. Han följdes åt samma dag av arbetsmarknads- och pensionsministern Esther McVey samt två satssekreterare. Dokumentet som spänner över 585 sidor behandlar främst tre områden: den ekonomiska separationssumman, EU-medborgares rättigheter i Storbritannien efter Brexit, samt frågan om gränsen mellan Irland och Nordirland. Ytterligare avsnitt handlar om ett framtida handelsavtal mellan EU och Storbritannien, trots att förhandlingarna om den frågan ännu inte formellt har inletts.

Av dessa delar är det gränsfrågan som är mest kontroversiell.

Gränsfrågan avgörande

Eftersom Theresa May har lovat att föra ut Storbritannien ur både den gemensamma marknaden (så att Storbritannien inte längre omfattas av EU-regleringar för varor och tjänster) och den europeiska tullunionen (så att man kan sluta nya handelsavtal) kommer en så kallad ”hård gräns” med tullkontroller sannolikt att behöva upprättas mot Irland. Detta problem är tänkt att lösas med ett nytt frihandelsavtal mellan EU och Storbritannien som ska slutas någon gång efter utträdet den 29 mars nästa år. Men eftersom inga garantier finns för att det kommer att ske eller när, har Mays regering insisterat på en temporär lösning. Det är frågan om hur denna lösning ska se ut som har gjort att förhandlingarna dragit ut på tiden.

EU vill att Nordirland ska fortsätta vara en del av tullunionen under tiden, vilket London har motsatt sig då det skulle bryta landets territoriella integritet. Britterna vill i stället att hela landet ska fortsätta vara del av tullunionen tills regeringen väljer att på egen hand träda ut, något som EU motsätter sig då de skulle förlora kontrollen. Kompromissen som nåddes innebär att hela Storbritannien blir kvar som medlem, men bara tills EU anser att hotet om en hård gräns definitivt har undvikits.

Corbyn kritisk

Detta har lett till en kritikstorm från den Brexit-vänliga delen av Mays konservativa parti, där många befärrar att landet kommer att förbli ”fänge” i EU:s tullunion för all framtid. Brexit-

minister Dominic Raab sade i sitt avgångsmeddelande att han inte kan acceptera att EU får ”veto” över Storbritanniens framtid och att avtalet utgör ett reellt ”hot” mot landets integritet.

Men kritiken har även varit hård från vänster. Labours partiledare Jeremy Corbyn sade i måndags att han kommer råda sitt parti att rösta mot avtalet eftersom det kan låsa in Storbritannien i osäkerhet i flera år framöver. Vidare kritiserade han att avtalet ger högkvalificerade invandrare företräde framför andra och hävdade att Labour skulle förhandla bättre än den nuvarande regeringen eftersom man inte skulle hemfalla till ”hot”.

Avtalet kan antas av EU redan denna vecka, innan en omröstning ska hållas i det brittiska parlamentet i början av december. Utsikterna för att det kommer att gå igenom där är dock små, särskilt som delar av Tory-partiet redan har börjat tala om att väcka misstroende-förklaring mot May.

Proletären

Brexitdeal på EU:s villkor

Marcus Jönsson

Proletären 21/11 2018

Mer otroligt att brexitavtalet går igenom det brittiska parlamentet än att Theresa May rider ut stormen som partiledare.

Storbritanniens premiärminister Theresa May har haft en jobbig vecka. Bara tolv timmar efter att hon fått regeringen att ställa sig bakom brexitavtalet med EU avgick tre av hennes ministrar, däribland brexitminister Dominic Raab som nyss hjälpt henne att baxa avtalet genom det fem timmar långa regeringssammanträdet.

De ”hårda” brexitörerna i det konservativa partiet är inte imponerade av avtalet, som – för att hindra en hård gräns mellan den irländska republiken och Nordirland – i praktiken binder Storbritannien i EU:s tullunion tills frågan om den irländska gränsen är löst.

Genom avtalet förbinder sig Storbritannien också att fortsätta följa EU-lagar och att betala medlemsavgift till EU under den två års övergångsperiod som avtalet reglerar. Om avtalet blir verklighet kommer EU att betrakta Storbritannien som medlemsland fram till den 31 december 2020, men utan att Storbritannien är representerat i EU:s politiska organ.

Theresa Mays brexitavtal gillas i Bryssel men möts av hårt motstånd på hemmaplan.

Det är högst otroligt att avtalet blir verklighet. Efter att EU och Storbritannien kommit överens måste avtalet också godkännas av det brittiska parlamentet, och det ser för närvarande omöjligt ut.

I sitt eget parti möter Theresa May hårt motstånd, och utmanas som partiledare av en misstroendeomröstning initierad av den konservativa EU-motståndaren Jacob Rees-Mogg. Det är i skrivande stund ännu oklart om Rees-Mogg verkligen har de 48 konservativa parlamentsledamöter som krävs för att få till stånd en omröstning, och May kan också överleva en sådan. Men att flera Toryledamöter kommer att rösta mot avtalet är klart.

Det nordirländska unionistpartiet DUP, konservativa Tories stödparti, kommer att rösta mot avtalet precis som Labours parlamentsledamöter, om de följer partilinjen. Enligt Labours partiledare Jeremy Corbyn möter avtalet inte Labours sex punkter som de har som krav för att ställa sig bakom ett brexitavtal.

Hur ett avtal någonsin skulle kunna möta Labours krav är svårt att förstå. Labours sex punkter, som presenterats av partiets EU-vänlige skuggminister för brexit, Keir Starmer, innehåller bland annat att Storbritannien måste fortsätta ha samma fördelar av EU:s inre marknad, även efter ett utträde, för att Labour ska kunna rösta för det.

Det finns krav på en ny folkomröstning inom Labourpartiet, men Corbyn sa i söndags att det inte är ett alternativ i dagsläget om än kanske i framtiden. I samma intervju i Sky News sa Corbyn att han inte vet hur han själv skulle rösta om en ny folkomröstning om brexit blev verklighet.

Att avtalet i så hög grad skulle behålla status quo i minst två år framåt gör att en politisk kommentator som John Rentoul – en hängiven Tony Blair-supporter – i sin kolumn i The Independent önskar att Labourledamöterna tar sitt förnuft till fånga och röstar för avtalet. Blair själv är emot varje form av utträde och fortsätter oavbrutet sitt kampanjande för en ny folkomröstning och för att Storbritannien ska stanna i EU.

Om det inte blir ett utträdesavtal mellan EU och Storbritannien lämnar Storbritannien den 29 mars nästa år utan ett avtal, vilket det EU-tillvända kapitalet i Storbritannien fruktar. I en Reutersartikel i förra veckan menade en företagsledare att ”marknaden” nu måste få avtalet genom parlamentet – att börserna och pundet rasar tillräckligt för att politikerna ska rösta rätt: ”Vi behöver att marknaden spyr och skrämmer dem till att rösta för det”.

Revolution

Storbritanniens Brexit-kris: Vad blir utgången?

Rob Sewell

Revolution 16/11 2018

I onsdags sydde Theresa May ihop ett Brexit-avtal. Två ministrar har redan avgått, och det är osannolikt att hon kommer att få igenom avtalet i parlamentet. I denna artikel ger den brittiske marxisten Rob Sewell en bakgrund till händelserna.

De kaotiska Brexitförhandlingarna framstår mer och mer som en fars, komplett med konstanta skrik från sidlinjerna. Men det som står på spel är mer än en tillfällig fars. Storbritanniens premiärminister Theresa May är mitt i en politisk storm som hotar regeringens överlevnad. Bland skrik bestående av “fredsmäklare” och “förrädare” lovar hon att göra “de rätta valen, inte de lätta”.

Katastrof för storföretagen

Det är inte bara regeringen som står på spel, utan även den brittiska kapitalismens framtid och den 44 år gamla relationen med Europa. Brexit riskerar att vända den redan länge pågående ekonomiska nedgången i Storbritannien till en ren katastrof för storföretagen. Deras största marknader är inom Europa. Deras leverantörskedja är inom Europa. En ansevärd del av deras vinster görs i Europa.

För de brittiska kapitalisterna skulle det vara förödande att lämna EU:s inre marknad och tullunion. Det skulle betyda att de får lämna ett frihandelsområde till fördel för ett omringat av tullväggar. Sådana hinder skulle lamslå brittiska företag och orsaka en omfattande kollaps och en ännu större nedgång än 2008-2009.

En fabriksdirektör för Toyota i Storbritannien, Marvin Cooke, sade nyligen:

“Min åsikt är att om Storbritannien stormar ut ur EU i slutet av mars, kommer vi att se produktionsstopp i våra fabriker.”

Han tillägger att ett sådant stopp skulle kunna vara i “timmar, dagar – till och med månader”.

Inte undra på att storföretagen är vettskrämda. Företagsledare har i panik försökt prata med regeringen, men Torypartiet har blivit alltmer oförsiktiga – ett symptom på deras förfall. I slutändan var det den före detta Toryledaren och premiärministern David Camerons kortsynthet som orsakade folkomröstningen och resultatet att lämna EU till att börja med.

Brexitanhängare i Torypartiet har börjat bli överentusiastiska, och hyser i tystnad illusioner om hur “Stor”-britannien återigen ska härska över haven. När Boris Johnson fick höra om invändningarna från storföretag gentemot Brexit, sa han helt enkelt “F**k business”. Detta är knappast något som bör sägas av ett förmodat intelligent och företagervänligt parti.

Press ovanifrån

En hård Brexit kommer inte att tolereras av den härskande klassen. De har inte råd att se sina marknader och vinster förstörda. Storföretagen kommer att göra allt i sin makt för att stoppa

en hård Brexit eller ett “no deal”-scenario. Detta är den verkliga innebörden bakom den senaste “People’s Vote”-demonstrationen: ett sätt för storföretagen att sätta press på både Mays regering och Corbys Labourparti.

De vill åtminstone stanna i tullunionen, även om det betyder att Torypartiet splittras. I dessa dagar går majoriteten av Torypartiet i otakt med storföretagens intressen.

Det finns inga tvivel om att kapitalisternas strategier har arbetat bakom kulisserna, för att kunna säkra det de vill ha och kunna undvika en hård Brexit. De kan acceptera en “upp-görelse”, till och med en “tillfällig”, vilken i praktiken skulle vara för evigt. Förhoppningen är att kunna stanna i den inre marknaden och tullunionen under en “övergångsperiod” som aldrig tar slut. Med andra ord verkar de för ett Brexit endast till namnet.

Bluff och båg

Trots allt bluff och båg är den mest troliga utgången en som storföretagen blir nöjda med.

Pratet om ett “no deal” är endast en förhandlingsmanöver för att skrämma den andra sidan. Företagen skulle aldrig tolerera en sådan utgång. De kommer inte att luta sig tillbaka och tillåta att deras egna halsar blir avskurna.

Tvärtom kommer det att bli en överenskommelse och May kommer att svälja Bryssels krav. Hittills under förhandlingarna har Storbritannien ständigt tvingats att böja sig för Europas påbud. May kommer inte att ha något annat val än att göra så igen när tiden kommer för att sätta pennan till pappret. Men hon behöver tid för att få tillstånd en majoritet.

“Idén om att förlänga övergångsperioden är fylld med problem för Mrs May”, påstår *Financial Times*. “Det skulle betyda att Storbritannien förblir en EU-medlem till allt utom namnet fram till nära inpå nästa riksdagsval, vilket måste äga rum i mitten av 2022.”

Det kommer inte att vara en smärtfri process. Tvärtom kommer det att bli politiskt kostsamt för May att “förråda” Brexit. Men Theresa May kommer att dansa efter storföretagens pipa och göra som de säger. Mest troligt är att en överenskommelse sker under det europeiska rådet i december. Och sedan kommer helvetet att braka lös.

Ett nytt kapitel

Detta kommer att betyda ett öppet inbördeskrig i Torypartiet. Redan säger Torypartiets parlamentsledamöter att "lönmordet ligger i luften" och att May ska "ta med sin egen snara".

En "mjuk" överenskommelse med Europa skulle splittra Torypartiet, med 100 eller fler röster från Tory emot regeringen. I händelse av ett "no deal"-scenario skulle Labourpartiet kunna pressas till att stötta överenskommelsen, även om ett antal parlamentsledamöter från Labourpartiet skulle rösta emot. Barnier har redan träffat Corbyn personligen för att försäkra honom; både Skotska nationalistpartiet SNP och Liberaldemokraterna skulle rösta för ett mjukt Brexit för att förhindra ett utfall i form av en "no deal".

Även om Labourpartiet röstar emot, tror Torymedlemmar att det förhoppningsvis kommer finnas nog med ledamöter som röstar mot Labour för att kompensera för oppositionen inom Torypartiet.

Även om May överlever röstningen kommer regeringen hur som helst att ha förlorat sin majoritet. Det nordirländska unionistpartiet DUP skulle vara emot på grund av införande av en "irländsk spärr". Därigenom skulle ett lager av Torymedlemmar hamna i frenetisk opposition. Mays regering skulle i ett sådant scenario snabbt falla, eftersom den inte skulle ha tillräckligt med stöd för att fortsätta.

Ett riksdagsval skulle därför sättas på dagordningen, och därigenom valet av en Labour-regering styrd av Corbyn. Detta skulle öppna upp ett nytt kapitel i Storbritannien.

Men det skulle endast vara början på en ny period av tumult i Storbritannien. Efter att ha undvikit en katastrof med Brexit, skulle de brittiska kapitalisterna möta en ny: ett tilltagande handelskrig och en ny världskris. Kapitalisterna kommer inte att kunna undvika denna storm.

Översättning: Sandra Hällhed

Original: [Britain's brexit crisis: what is the likely outcome?](#)